

ՄԻՐՈՑ ԶԵՌՔԵՐ

Աստուածային իմաստութիւնը մեր ներսիդին կը զարգացնէ մեր մաքուր զգացումները, օգնելու մեզ որ լիովին կատարենք սիրոյ պատուիրանը:

Մեր զգայարանները՝ ձեռք, աչք, ականջ եւ բերան, համագործակցելով կը կատարեն բարի արարքներ բոլոր մարդոց՝ ծանօթին թէ անծանօթին: Բարեգործութիւններու սիրոյ բուրմունքը ազդու կերպով կը թափանցէ մարդոց մէջ, առանց նկատի առնելու կատարուած օգնութեան մեծութիւնը կամ չափը: Այս սկզբունքով խոհական ըլլալը կը մղէ մեր զգայարանները Հասնելու եւ «դպչելու» մարդոց սրտերուն, բարձրացնելու եւ լուսաւորելու անոնց կեանքը յոյսով:

Ճաշկերոյթները առիթներ են յայտնելու մեր սէրը եւ գնահատանքը մեր բարեկամներուն, առաւել եւս ամրացնելու մեր բարեկամական կապերը: Մարդիկ պէտք է պատիւ զգան երբ կը հրաւիրուին ու կը մասնակցին նման ճաշկերոյթներու: Ի վերջոյ, հիւրընկալն է որ կը ճշդէ ճաշկերոյթին նպատակը, հրաւիրեալներուն արժանաւորութիւնը եւ անոնց ներկայութեան կարեւորութիւնը:

Քայլ մը աւելի առաջ անցնելով, նայինք թէ որո՞նք արժանի են ներկայ գտնուելու ճաշկերոյթի մը, որուն հիւրընկալը ինք Քրիստոսն է: Նկատագրելու համար այս միտքը, այստեղ տանք Քրիստոսի Հետեւեալ առակը:

Ազնուական մը հրաւիրեց մարդիկ ճաշկերոյթի: Երբ ճաշկերոյթի բոլոր պատրաստութիւնները եղան, կրկին անգամ լուր ղրկեց հրաւիրեալներուն որ գան: Այս անգամ հրաւիրեալներ պատճառաբանեցին եւ ըսին թէ չեն կրնար ներկայ գտնուիլ:

Առաջին հրաւիրեալը ըսաւ թէ ազարակ մը գնած էր եւ կը պատրաստուէր ցոյց տալ զայն իր բարեկամներուն: Ուստի, չգնաց ճաշկերոյթին: Երկրորդ հրաւիրեալը, ագարակապան մը ըլլալով, ըսաւ թէ հինք զոյգ եղներ գնած էր եւ կ'ուզէր փորձել զանոնք, տեսնելու թէ ինչպէս պիտի Հերկէին Հոգը: Ուրեմն, մերժեց երթալ ճաշկերոյթին: Երրորդ անձ մը որ նոր ամուսնացած էր, ըսաւ թէ կ'ուզէր իր ամուսնոյն հետ ըլլալ եւ, ուրեմն, չգնաց ճաշկերոյթին: Այսպէս, բոլոր հրաւիրեալները պատճառներով կամ պատրուակներով չմասնակցեցան ճաշկերոյթին:

Այս առակին մէջ ճաշկերոյթը կը ներկայացնէ Աստուծոյ թագաւորութիւնը, զոր մարդիկ կրնան վայելել երբ կը մասնակցին անոր: Քրիստոս աշխարհ եկաւ եւ, առաջին առիթով, հրաւիրեց Աստուծոյ ընտրեալ հրեայ ժողովուրդը մաս կազմելու Աստուծոյ թագաւորութեան, սակայն ան մերժեց ընդունիլ այդ հրաւերը:

Եթէ այսպիսի ճաշկերոյթի մը հիւրընկալը մենք ըլլայինք եւ իմանայինք հրաւիրեալներուն մերժողական պատասխանը, մենք եւս պիտի բարկանայինք եւ նեղուէինք: Բայց ի՞նչ է լուծումը այսպիսի կացութեան մը: Անշուշտ որ պիտի չուզէինք վատնել պատրաստուած կերակուրները: Եթէ թափէինք զանոնք, մեր ծրագիրը, աշխատանքը, յոյսը եւ ուրախութիւնը պիտի չիրականանային: Որպէս իրապաշտ եւ ապագայի հեռանկարներ ունեցող մարդիկ, երբեք թոյլ պիտի չտայինք որ այդպիսի բան պատահէր:

Նոյն մտածումներով, ազնուականը փրկեց կացութիւնը՝ դուրսէն ընդունելով աղքատները, անտունները եւ անոնք, որոնք կրնային զալ եւ մասնակցիլ ճաշկերոյթին, առանց

նախապէս հրաւեր ստացած ըլլալու: Այդ արարքով, ազնուականը մեզի կը յիշեցնէ՝ ճաշկերոյթին մասնակցի չուզող հրաւիրեալներուն ուղղուած Գրիստոսի խօսքը, որ կ'ըսէ, «Կ'ըսեմ ձեզի որ այդ հրաւիրեալներէն ոչ մէկը պիտի ճաշակէ իմ ընթրիքէս» (Ղուկաս 14:24):

Ահաւասիկ, կը տեսնենք թէ ճաշկերոյթ մը վերածուեցաւ մեծ բարեգործութեան մը: Այն ձեռքերը որոնք պիտի սպասարկէին բարեկամներու, որպէս «սիրոյ ձեռքեր» սպասարկեցին անծանօթ կարօտեալներու:

Բարեկամներու համար ճաշկերոյթ տալը սխալ չէ, սակայն Գրիստոս կը յիշեցնէ թէ աւելի բարձր վարձատրութիւն կը սպասէ մեզի երբ սիրոյ ձեռքերով հրաւիրենք մարդիկ, որոնք մեզմէ նուազ բախտաւոր են եւ պէտք ունին օգնութեան: Երբ կը փնտռենք աղքատները, կաղերը, կոյրերը, անտունները, անօթիները եւ անոնք, որոնք չեն կրնար վերադարձնել իրենց տրուած բարիքներուն փոխարէնը, այն ատեն հետեւած կ'ըլլանք Գրիստոսի ուսուցումներուն:

Աստուած կը սորվեցնէ որ իր ստեղծած մարդկութիւնը հետեւի իր բարեբարութեան՝ նմանելով իր սիրոյ ձեռքերուն: Բարեբար անհատ մը կ'ունենայ սիրոյ ձեռքեր: Գիտենք թէ Աստուծոյ «սիրոյ ձեռքերը» օրհնութիւն են: Անոնք կը քայեն մեզ դէպի իրեն, տալով մեզի վատահոլութիւն եւ այն զգացումը թէ ինք կը սիրէ մեզ: Մենք որպէս Աստուծոյ «պատկերը», մեզի տրուած է մարմնի անդամներ, վերածելու զանոնք սիրոյ ձեռքերու:

Երբ մեր ձեռքերը կը հետեւին Հոգատարութեան եւ սիրոյ պատուիրանին, այն ժամանակ Գրիստոսի հետեւեալ խօսքը պիտի արձագանքէ մեր ականջներուն մէջ, ըսելով «Եկէք, իմ Հօրս օրհնեալները, ժառանգեցէք աշխարհի սկիզբէն ձեզի համար պատրաստուած արքայութիւնը.» (Մատթէոս 26:34), որովհետեւ, կե-

րակրեցինք անօթիները, ջուր տուինք ծարաւցածներուն, հագուեցուցինք մերկերը, սիրով ընդունեցինք անծանօթները, այցելեցինք բանտարկեալները կամ հիւանդները եւ, ուրեմն, գործադրած եղանք Գրիստոսի հետեւեալ խօսքը, «...քանի որ իմ այս փոքրիկ եղբայրներէս մեկուն ըրի՛ք՝ ինծի ըրի՛ք» (Մատթէոս 26:40): Աստուծոյ շնորհակալութիւն յայտնելու ամենէն սիրուն ձեւն է այս, տալ Անոր ինչ որ իրն է:

Գրիստոսեային համար, շնորհակալութիւն յայտնելը պէտք է ըլլայ իր ամէնօրեայ պարտքը: Նախ, շնորհակալ պէտք է ըլլալ Աստուծոյ բոլոր այն բարիքներուն համար որ կը ստանանք իրմէ, եւ, երկրորդ, պատրաստուիլ որպէս երանելի հրաւիրեալներ մասնակցելու երկնքի մէջ Աստուծոյ յաւիտենական ճաշկերոյթին:

Գործածելով մեր բոլոր զգայաբանքները որպէս «սիրոյ ձեռքեր», ճամբան կը հարթենք ըլլալու «. . . կատարեալ (մեր սիրոյն մէջ), ինչպէս որ կատարեալ է ձեր (մեր) երկնաւոր Հայրը» (Մատթէոս 6:48): Յովհաննէս առաքեալ կ'ըսէ, «Սիրելիս, մի նմանիր չարին, այլ՝ բարիին» (Գ. Յովհաննէս 1:11): Իսկ Պօղոս առաքեալ կ'ըսէ, «Նմանեցէք Աստուծոյ իբրեւ սիրելի զաւակներ, եւ ընթացէք սիրով, ինչպէս որ Գրիստոս սիրեց մեզ եւ իր անձը մատնեց մեզի համար որպէս պատարագ եւ զօհ Աստուծոյ՝ անոյշ Հոտով» (Եփեսացոց 6:1-2):

Սուրբ Օգոստինոս կու տայ հետեւեալ պատկերը, ըսելով. «Սէրը ունի ձեռքեր՝ օգնելու ուրիշներուն: Ան ունի ոտքեր՝ փութալու աղքատներուն եւ կարօտեալներուն: Աչքեր ունի ան՝ տեսնելու թշուառութիւնն ու չքաւորութիւնը: Ականջներ ունի ան՝ իմանալու մարդոց հառաչանքներն ու ցաւերը: Ահա այսպիսին է սէրը»:

Սամուէլ Մ. Վրդ. Աղոյեան